

dighedsperiode ud over et år, er sådan forlængelse ikke givet. En forlængelse kræver byplannævnets samtykke og er kun givet i ét tilfælde siden byplanlovens ikrafttræden i 1938. Begrundelsen for den restriktive praksis har været et ønske om — af hensyn til grundejeren — at tilskynde kommunerne til at fremme udarbejdelsen af en byplanvedtægt i de tilfælde, hvor enighed med den pågældende grundejer ikke kan opnås.

Ved vurderingen af reglen i lovforslagets § 17, hvorefter et forbud ikke kan forlænges ud over et år, må det i øvrigt erindres, at antallet af forbud vil blive betydeligt lavere end hidtil på grund af reglen i § 16, stk. 3.

Efter min opfattelse bør lovforslagets § 17 opretholdes uændret.

Spørgsmål 17.

Ad § 6. Udvalget anmoder om en yderligere uddybning af, hvad den i paragraffen nævnte redegørelse skal indeholde, herunder oplysning om, hvorledes bestemmelsen kan tænkes at virke ud fra tidligere erfaringer om offentlighedens deltagelse i planlægning.

Svar:

Redegørelsen efter lovforslagets § 6 har til formål at danne grundlag for en offentlig debat om dispositionsplanlægningens mål og indhold, inden kommunalbestyrelsen træffer beslutning om, hvilke retningslinier der skal lægges til grund for planlægningsarbejdet.

Redegørelsen skal belyse hovedspørgsmål og planlægningsmuligheder i det forestående planlægningsarbejde og derfor indeholde følgende

1) oplysning i hovedtræk om de væsentligste eksisterende forudsætninger og bindinger for planlægningen,

2) en fremstilling af de muligheder for kommunens fortsatte udvikling, som ud fra realistiske betragtninger findes gennemførlige ud fra de eksisterende forhold, og som kan omfatte kombinationer af alternative mål for forhold som bystrukturen, arealanvendelsen, primærvejnettet, centerudviklingen, standard for kommunale ydelser og udviklingstakt for institutioner.

Alternative delmål, som er repræsentative for de realistiske udviklingsmuligheder, bør søges fremstillet på en overskuelig og lettilgængelig måde, således at delmålenes

sammenhæng og dermed konsekvenserne af de alternative målsætninger kan opfattes uden særlige faglige forudsætninger.

Når der ikke i lovforslaget stilles nærmere krav til redegørelsens form og indhold, skyldes det et ønske om ikke at binde udviklingen i så henseende. Som nævnt i lovforslagets bemærkninger til § 6 og ligeledes omtalt i Statens Byggeforskningsinstituts rapportserie om „Offentlighed, hemmelighed og medindflydelse i planlægningen“ viser de senere år adskillige eksempler på kommunale offentlighedsinitiativer, ligesom der fra offentlighedens side er givet eksempler på voksende indsigt og interesse i planlægnings-spørgsmål.

Som bestemmelsen i § 6, stk. 1, er udformet, åbnes der mulighed for et vidt spillerum for kommunerne, hvilket samtidig vil give øgede erfaringer med hensyn til udførelsen af denne fase af dispositionsplanarbejdet.

Som eksempler på oplæg, der sammenfatter hovedspørgsmål og planlægningsmuligheder, således som foreskrevet i § 6, kan henvises til den af Helsingør kommune i november fremlagte „Perspektivplan 1970-2000“ og til Næstved kommunes debatoplæg af oktober 1973 om dispositionsplanlægningens målsætning og hovedtræk.

Spørgsmål 18.

Ad § 15: Hvor meget skal man kræve i forhold til § 3, stk. 3, ved anerkendelse efter § 15?

I hvilket omfang opfylder de gældende planer kravene i § 3, stk. 3?

Svar:

§ 15 er udtryk for en overgangsordning, og denne omstændighed må påvirke vurderingen af, om et foreliggende planmateriale i en kommune er fyldestgørende i forhold til § 3, stk. 3.

På den ene side må tilstræbes en samlet behandling af i princippet alle de i § 3, stk. 3, nævnte forhold.

På den anden side er det væsentligt, at tilvejebringelsen af det foreløbige decentraliseringsgrundlag kan være afsluttet overalt stort set samtidig med lovens ikrafttræden.

Disse hensyn kan i nogle tilfælde kolliderede idet ikke alle kommuner hidtil har udført et tilstrækkeligt omfattende eller ajourført